

PEONY

รับลูกสาว
ไปเลี้ยงไหมคะ?
내가 딸이에요

Am I Your Daughter?

Flow เขียน

7

บทที่ 132

...ว่าไงนะ

ครอบครัวยังนั้นหรือ

นี่มันเรื่องไร้สาระอันใด

“ฝ่าบาท กระหม่อมจำได้ว่าให้คำตอบเรื่องนี้แก่พระองค์
แล้ว”

วินเซนต์ก้าวออกมาตอบแทนเฮรินที่กำลังตื่นตระหนก
นับจากวันที่ลูกสาวของเขาปฏิเสธคำขออภิเษกของเจ้าชาย
รัชทายาทเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เขาได้ประกาศออกไปอย่างชัดเจน
ว่าระหว่างทั้งคู่ไม่มีเรื่องใดให้ต้องพูดถึงอีก

จักรพรรดิเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ฟังคำตอบของวินเซนต์

“แต่เรื่องนี้ไม่ใช่ความต้องการของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
เห็นกันอยู่ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเลดี้กับเจ้าชายรัชทายาทก็มี

ความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ในเมื่อต่างฝ่ายต่างมีใจให้กัน ก็สมควร
มาเป็นครอบครัวเดียวกันมิใช่หรือ”

“นั่นเป็นเพียงความสัมพันธ์ที่สานต่อด้วยความรู้สึกของ
‘เพื่อนรู้ใจ’ ในวัยเด็กเท่านั้นพะย่ะค่ะ ขอทรงพระราชทานอภัย
ด้วย บุตรสาวของกระหม่อมยังเยาว์วัยนัก คงไม่อาจตอบรับ
ข้อเสนอของฝ่าบาทได้พะย่ะค่ะ”

“...ดยุก”

“อีกอย่างบุตรสาวของกระหม่อมคือตัวเอกของงานเลี้ยง
ในวันนี้ กระหม่อมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าฝ่าบาทจะไม่ทำให้นาง
ต้องกลายเป็นเจ้าของข้าวลื้อพะย่ะค่ะ”

พูดง่าย ๆ ว่าช่วยหุบปากสักทีจะได้ไหม แค่เปลี่ยนคำพูด
ให้ดูสุภาพหน่อยก็เท่านั้น

จักรพรรดิมีสีหน้าไม่พอใจอยู่บ้าง แต่เมื่อคาดการณ์
มาแล้วว่าจะต้องมีโดนโต้ตอบเช่นนี้ จึงไม่ต่อความยาวสาวความ
ยืดอะไรอีก และยอมโอนอ่อนให้วินเซนต์อย่างอารมณ์ดี

“ได้ๆ เช่นนั้นเรื่องนี้ไว้ค่อยหารื้อกันใหม่คราวหน้าเถอะ”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

...เอ้

หารื้อใหม่คราวหน้าเหรอ...

คำตอบของวินเซนต์ฟังดูแปลกไม่สมกับเป็นเขาเลย แต่
ยังนึกถึงว่าบัดข้อเสนอไร้สาระออกไปพ้นตัวได้แล้วเปละหนึ่ง
เฮรินบีบมือพ่อเบาๆ แทนคำขอบคุณด้วยความโล่งอก มุมปาก
ของเขาระบายยิ้มจาง

เป็นไง พ่อทำได้ดีใช่ไหม

สีหน้าของเขากำลังบอกแบบนั้น เฮรินยิ้มแบบเดียวกัน
แล้วก็พลันรับรู้ได้ถึงสายตาร้อนแรง จึงเหลือบมองไปยังทิศทาง
ที่สายตาคุณั้นมองมา แล้วก็สบตาเข้ากับเจ้าชายรัชทายาทที่อยู่
ข้างกายองค์จักรพรรดิเข้าพอดี

มุมปากของเขาระตุกโค้งยิ้มเยาะเธออยู่

สนุกกันใหญ่เชียวนะ

ไฮเพอเรียนกล่าวผ่านแววตากุณั้น

จักรพรรดิกล่าว

“หมดฐานะของข้าแล้ว ขอให้พวกเจ้าทุกคนสนุกสนานกับงานเลี้ยงกันต่อเถอะ ส่วนดยุก ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้า ปลีกตัวออกไปได้เมื่อไหร่ ก็แวะมาพบข้าด้วย”

“พะยะค่ะ”

“ไอเพอเรียน เตี้ยวพอดยุกปลีกตัวออกจากงาน เจ้าก็คอยอยู่เป็นเพื่อนเลดีด้วยละ”

“น้อมรับพระบัญชาพะยะค่ะ ฝ่าบาท”

กล่าวจบจักรพรรดิก็ตื่นออกไปจากโถงจัดงานเลี้ยง ไม่สนใจว่าใครจะเข้ามาทักทาย ราวกับเป้าหมายมีเพียง ‘สนทนากับเลดีคัลลิสโต’ เท่านั้น

เมื่อจักรพรรดิหายไปจากงาน เหล่าชนชั้นสูงที่ได้แต่นั่งเฝ้านั่งเฝ้า ไม่กล้าคุย ก็เริ่มกระซิบกระซาบกันเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งอยู่บนพระที่นั่งสูงสุดแบบนี้ เสียงของผู้คนเหล่านั้นก็ยิ่งชัดเจน ทำให้เป็นไม่ได้ยินไม่ได้

เจ้าชายรัชทายาทก้าวขาออกมาประกาศ

“เริ่มงานเลี้ยงได้”

ยังไม่ทันกล่าวจบ ไออุ่นที่กอบกุ่มมือของเฮรินมาตลอดก็พลันจางหายไป เธอมองวินเซนต์ด้วยความสงสัย มือแกร่งของผู้ใหญ่ยื่นมาตรงหน้า

มืออันแสนคุ้นเคยที่เห็นมานาน

เฮรินซ่อนตามองเจ้าของมือข้างนั้น วินเซนต์กำลังยิ้มหวานให้

“การเต้นรำครั้งแรกของคุณ จะให้เกิดรตินั้นกับพ่อได้หรือเปล่าครับ คุณลูกสาว”

“ไม่มีสิ่งใดเป็นเกียรติได้มากเท่านี้อีกแล้วค่ะ ท่านพ่อ”

เฮรินยิ้มมุดงามดูจุกอกไม้ วางมือตัวเองทาบบนมือของวินเซนต์ เขาจูมมือเธอเดินลงบันไดอย่างอ่อนโยน พาไปหยุดอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ

วินเซนต์จับมือเธออย่างแผ่วเบา ตั้งแต่เตรียมพร้อมเสียงดนตรีบรรเลงขึ้นในโถงจัดงานที่เจียบสนิท และทั้งสองก็ขยับเท้าเริ่มโชว์ลีลาการเต้น

“เฮรินเต้นรำเก่งขึ้นนะ”

“...ก็ไม่ต้องขายหน้าท่านพ่อนี่คะ”

“ถึงพลาดก็ยังน่ารักอยู่ดี”

วินเซนต์ยิ้มเข้าพร้อมกับหมุนตัวเธอเบาๆ เฮรินหมุนตัวกลับมาจับมือวินเซนต์พลาถกระชับ

“ไม่ใช่แอบหวังให้ลูกสาวคนนี้อับอายขายหน้าหรือคะ”

“จะเป็นเช่นนั้นได้ยังไงล่ะ ต้องให้คนทั่วจักรวรรดิได้เห็นเสน่ห์มุมอื่นของลูกสาวพ่อบ้างสิ”

“อย่าไปพูดแบบนั้นที่ไหนเด็ดขาดเลยนะคะ เดี่ยวได้โดนคนชั่วนี้ว่าใส่พоди”

“แบบนั้นก็ดีสิ จะได้ง่ายขึ้น”

“...ท่านพ่อ”

ห้ามไม่ได้เลยจริงๆ

เฮรินเหลือบมองวินเซนต์ ก่อนจะเขยิบเข้าไปชิดแล้วเอ่ย

“ท่านพ่อหล่อเหลาที่สุดในโลกเลยคะ”

“จริงหรือ”

“ค่ะ”

“จะเปลี่ยนใจไม่ได้นะ”

“แน่นอนคะ ท่านพ่อเป็นที่หนึ่งในใจข้าเสมอ!”

เป็นที่หนึ่งมาตลอดนับตั้งแต่วันที่บิดดาบพวกอัสวิน
อุ้มเธอไว้ในอ้อมกอดแล้ว

วินเซนต์มองเหมือนไม่เชื่อในคำตอบของลูกสาวที่ตอบ
เสียงใสอย่างอารมณ์ดี จากนั้นก็เขยิบเข้าไปใกล้แล้วถาม

“งั้นลูกสาวคนนี้ก็ต้องอยู่กับพ่อไปตลอดชีวิตเลยสินะ”

“ถ้าไม่อยู่คัลลิสโต แล้วข้าจะไปที่ไหนได้ล่ะคะ”

“ใช่ ใช่แล้วละ”

วินเซนต์แยมรอยยิ้มมั่งดงามจนไม่น่าเชื่อว่าจะอายุสามสิบกลางๆ เข้าไปแล้ว รอยยิ้มที่ผู้คนยกย่องให้เป็นรอยยิ้ม ‘ดั่งเทวดา’

แต่เฮรินรู้ ภายใตรอยยิ้มนั้นมักมีความคิดอื่นต่างจากสีหน้าที่แสดงออกมาอยู่เสมอ...ทำไมหนอ ว่าจะถามออกไป เพลงก็หยุดลงเสียก่อน

โค้งคำนับและย่อตัวให้แกกันเป็นการจบการเต้นรำ วินเซนต์ยกมือขึ้นลูบแก้มของเฮรินอย่างอ่อนโยน

“ยินดีด้วยนะเฮริน”

“ขอบคุณค่ะ”

“พ่อยากอยู่ด้วยจนจบงาน แต่คงต้องปลีกตัวไปก่อนสักประเดี๋ยวนะ ยังไงจะทิ้งไอแวนไว้คอยดูแล ดังนั้นไม่ต้องกังวลล่ะ”

“ไม่กังวลหรอกค่ะ”

“อืม เดี๋ยวพ่มานะ”

“ค่ะ”

วินเซนต์ก้าวออกไปหนึ่งก้าว สายตาไม่ละไปจากใบหน้า
ของเธอ สีหน้าไม่สบายใจราวกับมองดูเด็กน้อยที่ถูกทิ้งไว้
ริมแม่น้ำ ทำเอาเธอริ้นขำเบาๆ โบกมือไล่

รีบไปรีบกลับนะคะ

ผิดจากลูกสาวที่ยิ้มอย่างมีอารมณ์ขัน วินเซนต์ยิ้ม
ห่อเหี่ยวหันหลังเดินจากไป ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า ไหล่ของเขา
ที่ห่างไปไกลดูจะลู่ตกลึกลงน้อย

‘พ่อของเรานี่จริงจังจริงๆ’

ไม่ว่าจะชายหรือหญิงต่างก็มองไล่ตามแผ่นหลังของ
วินเซนต์ไม่วางตา บรรดาชายหนุ่มมองด้วยแววตาปรารถนา
เหล่าหญิงสาวมองด้วยแววตารักใคร่

อย่างไรพ่อของเธอก็เป็น ‘ท่านพ่อ’ ที่เจ๋งที่สุดในทวีปอยู่
ดีแหละเนอะ

เธอริ้นยิ้มอย่างภาคภูมิใจ พ่อวินเซนต์หายลับไปจากโถง
จัดงานเลี้ยง เธอก็หันหน้าไปอีกทาง เมื่อพบว่าไอแวนกำลังเดิน
ตรงมาทางนี้ ก็ตั้งใจจะเดินไปหาอีกฝ่ายด้วยความยินดี

“จะไปไหน”

แต่ข้อมือกลับถูกระงับจนร่างหันกลับไปทางเดิมใน
พริบตา ชายคนหนึ่งสอดแขนโอบรอบเอวเธอเอาไว้ กายแนบ
ประชิดติด

“...เจ้าชายรัชทายาท”

ไอ้คนไร้มารยาท ไม่สิ เจ้าชายรัชทายาทไฮเพอเรียน รัวรี
อนาสตัส

“ไม่ได้ฟังที่ฝ่าบาทพูดหรือไง คู่หูของเจ้าคือข้า”

“...ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นก็ได้”

“คิดจะขัดรับสั่งงั้นหรือ”

“ไม่ใช่ใช้อย่าง...”

“ข้าจะยอมให้เกียรติเต้าน้ำกับเจ้าก็ได้”

...ไอ้ความดีอันของผู้ชายคนนี้นี่นะ

เฮรินมองอีกฝ่ายด้วยนัยน์ตาเย็นชา

“ปล่อยเพคะ หม่อมฉันยังไม่ได้อนุญาต”

“ขำอยู่ในตำแหน่งที่ต้องขออนุญาตเจ้าก่อนด้วยหรือไง”

“เห็นหม่อมฉันเป็นคนทีพระองค์จะทำอะไรด้วยก็ได้งั้นหรือเพคะ”

“แต่ยังงั้นข้าก็สูงส่งกว่าเจ้า”

...ไอ้คนไร้มารยาทนี้

หงุดหงิดจะตายอยู่แล้ว อยากจะแยกความทรงจำในสมองนั้นออกเป็นชิ้นๆ อย่างที่ใจต้องการซะหมด แต่วินเซนต์ขอร้องเอาไว้ ผลกระทบจากการใช้พลังของรีโอในอดีตยังคงเป็น ‘ปัญหา’ มาจนถึงทุกวันนี้ เขาเลยห้ามสร้างปัญหาอื่นเพิ่ม หากไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายถึงชีวิตจริงๆ ก็ให้วางเฉยซะ

เฮรินเองก็เห็นด้วยกับคำพูดของวินเซนต์ ถึงได้อดกลั้นมาโดยตลอด แต่เวลาไอเฟอเรียนทำตัวหน้าด้านหน้าทนแบบนี้ทีไร ก็ไม่แน่ใจแล้วว่าจำเป็นต้องทนจริงหรือ

เมื่ออารมณ์โมโหที่พัดกระหน่ำอยู่ในใจสลายไป เฮอร์นก็รู้สึกผิดขึ้นมาที่ดันไปเถียงกับเจ้าชายรัชทายาทเมื่อครู

เธอควรจะอดทนให้มากกว่านี้

ผู้คนมากมายในงานเลี้ยงคงได้ยินได้เห็นคำพูดกับการกระทำของเธอแล้ว และก็ได้นิพนบทสนทนาบางส่วนด้วย

จะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของคัลลิสโตหรือเปล่า แบบนั้นไม่ได้นะ

แต่ก็กระทำลงไปแล้ว เฮอร์นไม่ขอโทษหรอก เธอรักษาสีหน้าเย็นชาราวกับเป็นเรื่องปกติที่สมควร

“...ปล่อยเพคะ”

“ถ้าไม่ปล่อยละ”

เวลาแบบนี้ไอ้คนไร้มารยาทนี้ไม่มีทางยอมรามือแน่ หากเป็นช่วงเวลาน้ำชาที่มีแค่เธอกับเขาสองคน เธอเคยเมินเขาบ่อยจะตาย แต่ที่นี้คืองานเลี้ยง สถานที่ที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมาย

สถานการณ์เป็นเช่นนี้คงต้องยอมโอนอ่อนไปก่อน จะได้
รีบจบไวๆ

เฮรินถอนหายใจ หลุบตาลงอย่างยอมจำนน อีกฝ่ายออก
คำสั่ง

“เงยหน้าขึ้น”

เฮรินซ่อนตามองตามคำสั่ง นัยน์ตาทั้งสองข้างสะท้อน
ใบหน้าของไฮเพอเรียน

เขาเปลี่ยนไปจากสมัยเด็กตอนพบกันครั้งแรกมาก

ผมบลอนด์ทองสลวยกับนัยน์ตาดำขลิบดูไข่มุกดำยังคง
เหมือนเดิม แต่ให้กลิ่นอายของชายกั๊กพะต่างจากสมัยเด็กที่ดู
งดงาม

ผมเสียไปข้างหลังดูสะอาดสะอ้าน ไม่ปรกลงมาบน
หน้าผากให้ระคายผิว ดูแล้วสบายตา แต่ก็ให้ความรู้สึกเจ้า
ระเบียบ ช่วยให้รูปโฉมหล่อเหลาของเขาเปล่งประกายยิ่งขึ้น

คงเพราะฝึกฝนดาบร่างกายเลยกำยำขึ้นมาก ขนาดตัว
ก็สูงใหญ่กว่าสมัยเด็กเยอะเลย รัชมีรอบกายเขาจึงดูเหนือชั้น
กว่าคนอื่น

รูปโฉมภายนอกพัฒนามาไกลขนาดนี้ เหตุใดนิสัยใ้-
มารยาทนี้ถึงได้ยังคงเดิมไม่แปรเปลี่ยนกันนะ

“กล้าคิดเรื่องอื่นต่อหน้าข้ารี”

“เปล่าเพคะ เจ้าชายรัชทายาท”

คิดเรื่องเขานั้นแหละ เธอพูดจริงนี่นา

ขนาดพูดความจริง ไฮเพอเรียนก็ยังมีสีหน้าไม่พอใจ
อยู่ดี

ไม่รู้เจ้าตัวจะรู้ตัวไหมว่ากำลังหาเรื่องจับผิดกันอยู่
เจ้าชายรัชทายาทเอาแต่มองเฮรินด้วยแววตาเย็นชา

ความเงิบเข้าปกคลุมระหว่างทั้งคู่ชั่วขณะ เมื่อเริ่ม
รู้สึกอึดอัด เขาก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

“สุดท้ายก็ต้องเป็นแบบนี้อยู่ดี แล้วจะเล่นตัวไปทำไม มันน่ารำคาญ”

เขาพูดอ้อมค้อมถึงเรื่องเมื่อเช้า คงคิดจะหาเรื่องแก้เผ็ดกันเพราะโดนไล่ออกมาจากคฤหาสน์ละมั้ง

“ทำได้ก็เล่นตัวต่อไปสิ เพราะยังทำแบบนั้น ก็มีแต่เจ้าเท่านั้นแหละที่จะเสื่อมเสีย”

มูมปากกระตุกยิ้มเยาะ ดูเหมือน ‘ตัวร้าย’ ที่โหดเหี้ยมอำมหิตมากกว่าเป็น ‘เจ้าชายรัชทายาท’ ของจักรวรรดิเสียอีก

เมื่อไฮเพอเรียนส่งสายตาให้สัญญาณหลังกระตุกยิ้มชั่วร้าย ดนตรีก็เริ่มบรรเลงราวกับรอคำสั่งอยู่ก่อนแล้ว และเขาก็ขยับตัว

เฮรินก้าวขาไปตามการเคลื่อนไหวของเขาเช่นกัน

การเต้นรำกับไฮเพอเรียนต่างจากการเต้นรำกับวินเซนต์ลิปลิป ไม่เหมือนวินเซนต์ที่เต้นรำอย่างไม่ทำให้เฮรินลำบากและพยายามช่วยให้เธอเต้นรำได้อย่างผ่อนคลายมากที่สุด ไฮเพอเรียนนั้นเต้นรำโดยยึดตัวเองเป็นหลัก

ชายหนุ่มเคลื่อนไหวอย่างหล่อเหลาและสง่างาม ส่วน
เฮรินกลายเป็นเพียงไม้ประดับประกอบฉาก ช่วยเสริมให้เขาดู
โดดเด่นขึ้นเท่านั้น

กระนั้นก็ไม่ถึงกับทำให้เธอลำบากหรือคุมทุกการ-
เคลื่อนไหวของเธอ อย่างไรก็ตามเขาก็เป็น ‘คนมีการศึกษา’ ทำเดินรำ
จึงเป็นท่ามาตรฐาน ‘สมกับเป็นเจ้าของราชทายาท’

ท่าเดินรำถูกต้องตามที่เคยเห็นในหนังสือเรียน ทว่าเฮริน
เคยชินการเคลื่อนไหวของวินเซนต์ผ่านการฝึกซ้อมเต้นรำกับ
คนเป็นพ่อ การเต้นรำกับเจ้าชายรัชทายาทจึงเป็นเรื่องลำบาก
สำหรับเธอ

‘ใกล้จบ...’

คิดยังไม่ทันจบประโยค เหวคอดก็ถูกดึงเข้าหาอีกฝ่าย
อย่างไม่อ้อมแรง กลืนอายเย็นยะเยือกให้ความรู้สึกหนาวสั่น
สะท้านวาบ

“มีสมาธิหน่อย”

“...”

“ถ้าปิดจากการเต็นรำได้อย่างสมบูรณ์แบบ ข้าจะยอม
เล่าข่าวน่าสนใจข่าวหนึ่งให้เจ้าฟัง”

...ข่าวน่าสนใจนั้นหรือ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา บรรดาชาวที่ไอ้คนไร่มารยาทนี้พูด
ถึงแต่ละข่าว ไม่เคยมีเรื่องไหนน่าสนใจเลยสักเรื่อง เหมือนเตือน
กลายๆ ว่าจักรพรรดิหรือตัวเองจะสร้างปัญหาอะไรให้คัลลิสโต
อีกมากกว่า

เฮ้อ

สุดท้ายก็ต้องตั้งใจเต็นรำอยู่ดี เฮอร์ินแสดงความสามารถ
ในการเต็นรำที่ลับฝีมือฝึกซ้อมกับวินเซนต์อย่างขยันขันแข็ง
ออกมาในช่วงท้ายของการเต็นรำอย่างไม่มีกั๊ก

และในที่สุดเพลงก็จบลงสักที

เธอควบคุมลมหายใจที่แตกซ่านให้กลับมาหายใจเข้า
ออกเป็นจังหวะ พร้อมกันนั้นก็ยอบตัวทำความเคารพคู่เต้น
อย่างสง่างาม และเดินเข้าไปหาไฮเพอเรียน

“...บอกมาสิเพคะ ชาวที่ว่านั่น”

มูมปากข้างหนึ่งของไฮเพอเรียนกระตุกโค้ง เขาก็มหัน
ลงมาหาเธอและกระซิบข้างหู

“อีกไม่นานดยุกจะต้องออกไปปราบปรามมอนสเตอร์”

ก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรใหญ่โต อย่างไรก็ตามก็ต้องไปเป็นประจำ
อยู่แล้ว

ล้อกันเล่นหรือเปล่า เฮอร์นฆมวดคิ้ว เห็นแบบนั้นไฮเพอ-
เรียนจึงส่ายะยี้มเยาะ

“เขาตายแน่”

บทที่ 133

...ว่าไงนะ

ตายงั้นหรอ

“ตรัสอันใดเพคะ”

“จะเรื่องอะไรได้เล่า สถานที่ที่ต้องไปปราบปรามมอนสเตอร์คราวนี้อันตรายมากยิ่งงี้ล่ะ”

เฮรินเห็นผ่านความทรงจำของ ‘ปีศาจ’ แล้วว่ามอนสเตอร์น่ากลัวและอันตรายขนาดไหน รวมถึงเรื่องที่แม้แต่วินเซนต์ก็ไม่สามารถปราบพวกมันได้อย่างง่ายดายขนาดนั้น

เจตเองก็เล่าให้ฟังด้วยว่าหลายครั้งหลายคราที่ชีวิตต้องตกอยู่ในอันตราย

วินเซนต์เดินทางไปปราบปรามมอนสเตอร์บนเส้นทางแห่งความเป็นความตายมาตลอดสิบปี แต่ไฮเพอเรียนไม่เคยกล่าวถึงเรื่องนี้แม้แต่ครั้งเดียว

แล้วทำไมครั้งนี้ถึงได้ตั้งใจพูดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะ เพราะ
อันตรายมากจริง ๆ เหรอ หรือคิดจะ ‘ล้อเล่น’ อะไรวะ

เฮรินจ้องหน้าไอเฟอเรียนเขม็ง ทำทางอีกฝ่ายไม่คิด
จะอธิบายอะไรไปมากกว่านี้ เขาเมินสายตาเธอ เอาแต่หันไปยิ้ม
รับคำทักทายจากแขกหรือที่มาร่วมงาน

รอยยิ้มชั่วร้าย

มีความสุขบนความกระวนกระวายใจของคนอื่น ชอบ
เห็นคนอื่นได้รับความเจ็บปวด ถ้าไอเฟอเรียนเป็นคนจำพวกนั้น
ก็คงพึงพอใจทำทางของเธอในเวลาไม่นาน

เฮรินถอนหายใจ เบือนหน้าหนีไปอีกทาง ในเมื่อถามไป
ก็ไม่ได้คำตอบ งั้นก็เก็บเรื่องนี้ไว้รอถามเอาจากผู้เกี่ยวข้อง
โดยตรงทั้งหมดเรื่อง

ทำขยับหมายจะไปตามหาวินเซนต์ แต่ไม่นานก็โดน
ขวาง

เจ้าชายรัชทายาทอีกตามเคย

ไฮเพอเรียนโอบเอดิงเฮรินเข้าหาตัว เขายื่นหน้ามาจน
หน้าผากแทบชนกัน ริมฝีปากคลี่ยิ้มอ่อนโยนเผยเสน่ห์อย่างเต็ม
เปี่ยม เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดจากทั่วทุกมุม

นัยน์ตามองเหลือบขึ้นเล็กน้อยด้วยความพอใจกับเสียง
กรี๊ดกร๊าดพวกนั้น ก่อนจะหลุบกลับลงมามองเฮริน ริมฝีปาก
แนบอยู่ข้างไบหูของเธอ

“คิดจะไปไหน ไปหาดยุงนั่นสิ”

เฮรินชักจะรำคาญเจ้าชายรัชทายาทที่เอาแต่ขวางทาง
เธออยู่เรื่อยขึ้นมาแล้วจริงๆ เธอมองเขาด้วยแววตาเย็นชา

ท่าทางก้าวร้าวไร้ความเคารพยำเกรง ไฮเพอเรียนชินกับ
เฮรินในมุมนี้มานตลอดสิบปี เขารับมือกับเธอด้วยเสียงหัวเราะเยาะ

“โง่หรือไง รู้ตัวหรือเปล่าว่าเจ้ากำลังทำให้ใครเสียหน้า”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกับพระองค์ตรงไหน...”

“งานเลี้ยงนี้ใครเป็นเจ้าของล่ะ”

“...”

“ใช้สมองคิดบ้างเถอะเลดี้ ถ้าไร้สมองขนาดนี้ ข้าที่ต้อง
ยืนข้างกายเจ้าได้อับอายขายหน้าไปด้วยพอดี”

เฮรินตัวต้วส่ายตาจ้องเขาโดยไม่คิดจะปิดบังความรู้สึก
รังเกียจคำพูดไร้สาระของเขา ไฮเพอเรียนมุมปากกระตุกยิ้ม
เยาะไล่หน้าเธอ

“อย่ามายุ้วยวนข้าเสียให้ยาก มองแบบนั้นข้าก็ไม่จูบเจ้า
หรอกนะ”

“...”

ไอ้คนไร้มารยาทนี้...สติยังดีอยู่หรือเปล่าเนี่ย

ไม่พอใจ แต่ที่ไฮเพอเรียนพูดมาก็ไม่ผิด

นี่เป็นงานเลี้ยงที่จักรพรรดิให้ยืมสถานที่ และเป็นเจ้าภาพ
จัดงานด้วยพระองค์เองในนามของคัลลิสโต

ตัวเอกของวันนี้คือเฮริน และชนชั้นสูงทั้งหลายที่มา
ร่วมงานก็ถือเป็นแขกของดยุกคัลลิสโตกับองค์จักรพรรดิ

เมื่อทั้งสองไม่อยู่ในงาน เฮอร์นก็มีหน้าที่ต้องต้อนรับแขก
หรือแทนพวกเขา โดยเฉพาะ...

สายตาของเฮอร์นมองไปรอบโรงจัดงานเลี้ยง ภายในงาน
เต็มไปด้วยอาหารจานโปรดของเธอ ดอกไม้ที่ใช้ประดับตกแต่ง
ก็ล้วนแต่เป็นพันธุ์ที่เธอชื่นชอบ ทั้งยังเน้นไปที่กุหลาบแดงที่เก็บ
ไว้นานในทุกวัน

เพลงเต้นรำเพลงแรกก็เป็นมินูเอต¹ ที่เธอโปรดปราน
กลิ่นหอมฟุ้งในงานคือกลิ่นดอกไม้ป่าที่ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ใน
ห้องแชงไฟร์มาตั้งแต่สมัยเด็ก

ที่นั่นล้วนเต็มไปด้วยสิ่งที่เธอชื่นชอบ

เพื่อลูกสาวที่เปิดตัวสู่แวดวงสังคมเป็นครั้งแรก พ่อของเธอ
เธอใส่ใจในทุกรายละเอียดด้วยความเป็นห่วง เพราะวันเกรงว่า
ลูกสาวคนนี้จะหวาดกลัวเมื่อต้องมาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย

ต้องขอบคุณความเอาใจใส่ของวินเซนต์ เฮอร์นจึงสามารถ
เดินไปทั่วงานได้อย่างสบายใจแบบนี้

¹ เป็นการเต้นรำขนาดเล็กที่นิยมในราชสำนัก โดยจะให้นักเต้นรำเลือกคู่แล้ว
เต้นรำกันไปตามจังหวะเพลง

เธออยากเห็นภาพวินเซนต์ยิ้มอย่างพึงพอใจในงานเลี้ยง
จบลงด้วยดี อยากให้เขาภาคภูมิใจ ให้เขารู้สึกคุ้มค่ากับความ-
เหน็ดเหนื่อย

ดังนั้นแม้จะเป็นห่วงมากเหลือเกิน ก็ได้แต่ต้องอดทน
ยังงี้ก็ไม่ได้เดินทางไปปราบปรามมอนสเตอร์ทันทีตอนนี้เสีย
หน่อย รออีกครู่เดี๋ยวก็ได้พบกันแล้ว

เฮรินระับความกรุ่นโกรธ หลังปรับอารมณ์ให้คงที่
ภาพเบื้องหน้าก็กระจ่างชัดขึ้นทันตา ตอนนี้เธอกำลังยืนอยู่
ท่ามกลางวงล้อมของผู้คนมากมาย ไฮเพอเรียนยืนสนทนากับ
กับเหล่าแขกผู้สูงศักดิ์โดยมีเธอยืนอยู่ข้างกาย

“แบบนี้กระหม่อมคงรอฟังข่าวดีได้เลยใช่ไหมพะย่ะค่ะ
เจ้าชายรัชทายาท”

“ไม่รู้สิ ต้องรอให้เลดีโตกว่านี้อีกหน่อย”

“ก็จริงพะย่ะค่ะ ถึงจะเปิดตัวแล้ว แต่ก็ยังเยาว์อยู่มาก”

“อืม”

ทั้งที่วินเซนต์ปฏิเสธไปต่อหน้าต่อตา ไฮเพอเรียนก็ยัง
หน้าด้านทำตัวเหมือนเป็น ‘คู่หมั้น’ ของเฮริน

เจอเรื่องแบบนี้ทีไร ทำให้เธอเข้าใจเลยว่าทำไมวินเซนต์
ถึงได้ชอบเรียกคนพวกนี้ว่า ‘ไอ้พวกเชื่อพระวงศ์’ อยู่เรื่อย

เพราะพวกเขาทำทุกอย่างตามอำเภอใจ ไม่สนใจเลยว่า
คนอื่นจะคิดอย่างไร

อยากแก้ไขความเข้าใจผิดให้ถูกต้อง แต่ไล่พูดแก้ตัว
ทีละคนๆ ไปก็ไม่มีประโยชน์ และจะทำให้ดูไม่ดีเสียเปล่าๆ ด้วย

สายตาเบือนหนีไปมองทางอื่นอย่างยอมจำนน แล้วก็
พลันสบตาเข้ากับคนที่มีรศมีต่างกับชนชั้นสูงรอบๆ เล็กน้อย

ไม่ได้แตกต่างที่รูปร่างหน้าตาหรือการแต่งกาย ก็ท่าทาง
ของคนผู้นั้นดูเป็นคนหนักแน่นและซื่อตรง ไม่เหมือนชนชั้นสูง
คนอื่นๆ ที่โค้งคำนับประจบสอพลอเจ้าชายรัชทายาท

‘...ใครนะ’

คนฝ่ายสนับสนุนจักรพรรดิเธอ

มองอย่างนึกสงสัย แล้วจู่ๆ คนผู้นั้นก็เดินเข้ามาหาพอดี

เขายิ้มอย่างเป็นมิตร ก่อนจะหยุดยืนเบื้องหน้าไฮเพอ-
เรียน เจ้าชายรัชทายาทกล่าวต้อนรับอย่างยินดีปรีดา

“มาแล้วเหรอ”

“เจ้าชายรัชทายาท ที่ผ่านมาทรงพระเกษมสำราญดีหรือไม่
พะยะค่ะ”

เขาทักทายเสียงอ่อนหวานนุ่มนวล แต่รูปโฉมองอาจ
สมชายชาติวีร

ผิวสีแทนมีน้ำมีนวลอย่างคนสุขภาพดี นัยน์ตาเป็น
ประกายแพรวพราว สันgramคมเล็กน้อย ริมฝีปากเป็นเส้นตรง
ใหญ่กว้าง ร่างกายเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อคล้ายคนฟันดาบมาเป็น
เวลานาน

“ไหนบอกว่าจะมาวันนั้นเลยไง”

“พอดีเสร็จงานไวก็เลยมาเร็วหน่อยพะยะค่ะ พระองค์
ให้เกียรติเชิญกระหม่อมมาร่วมงานเปิดตัวของเลดี้คัลลิสโตมิใช่

หรือพะยะค่ะ เลดีจะสูงศักดิ์ขึ้นไปมากกว่านี้ กระหม่อมก็ต้องมาทำความรู้จักแต่เนิ่นๆ อยู่แล้ว”

เขามองสบตาเฮรินพรางพุดอย่างมีอารมณ์ขัน นัยน์ตาสีมรกตสะท้อนภาพหญิงสาวทอแสงสว่างวาบชั่วขณะ

“ยินดีที่ได้พบนะคะ เลดีคัลลิสโต ข้ามีนามว่าเรย์วิน อเทลบราห์ มาจากอาณาจักรออสเวลครับ”

อเทลบราห์...

“ราชินิกุลแห่งอาณาจักรออสเวลหรือคะ”

ริมฝีปากของเขาคลี่ยิ้มอย่างงดงาม

“ถูกต้องครับ”

ราชินิกุล

เฮรินรีบยกชายกระโปรงขึ้นยอบกายลงเล็กน้อย

“ยินดีที่ได้พบกันครั้งแรกเพคะ หม่อมฉันเฮริน อีธาน คัลลิสโต”

“ครับ ข้าทราบแล้ว งดงามสมคำร่ำลือเลยนะครับ”

คำชมอย่างตรงไปตรงมาและรอยยิ้มทรงเสน่ห์นั้น ทำให้แก้มของเฮรินขึ้นสีแดงเรื่อ เห็นแบบนั้นไฮเพอเรียนก็ค่อนข้างหวั่นระหึหวั่น

“โกหกหน้าตายเชียวนะ พุดแบบนี้ เดี่ยวัยนี้ก็เชื่อจริง ๆ หรอก เลิกพล่ามไร้สาระได้แล้ว”

“แต่กระหม่อม...”

“ไม่ลืมที่สัญญากันไว้ใช่ไหม”

“อ่า พะยะคะ ไม่ลืมแน่นอน เทศกาลล่าสัตว์ในอีกหนึ่งสัปดาห์ กระหม่อมกำลังเตรียมการอยู่ ปีนี้กระหม่อมต้องเป็นฝ่ายชนะแน่”

“คงซ้อมหนักเลยสินะ”

“พะยะคะ กระหม่อมพยายามเต็มที่เพื่อให้หลุดพ้นจากความอับยศในปีก่อน”

ล่าสัตว์นั้นหรือ จะว่าไปถึงฤดูกาลเทศกาลล่าสัตว์ที่เหล่าเชื้อพระวงศ์จากอาณาจักรเพื่อนบ้านจะเดินทางมาร่วมงานแล้วสินะ

งานเทศกาลล่าสัตว์ดังกล่าวเริ่มจัดขึ้นเมื่อสามปีที่แล้วเพื่อสานสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ ทว่าอันที่จริงเป็นเหมือนงานที่จัดขึ้นเพื่อพิสูจน์ความจงรักภักดีของเหล่าราชารัชมัยต่อไปมากกว่า

แน่นอนว่าคนที่พวกเขาต้องจงรักภักดีด้วยก็คือไฮเพอเรียน ผู้ได้ชื่อว่าเป็นจักรพรรดิองค์ถัดไปแห่งจักรวรรดินาสตัส

“แล้วข้าจะรอ”

ไฮเพอเรียนระบายยิ้มตอบรับคำขู่ขู่ของเรย์วิน เฮอร์นเหม่อมองเขาอย่างไม่รู้ตัว เพราะไม่คุ้นกับเจ้าชายรัชทายาทในมุมนี้ แต่อีกฝ่ายดันมองเธออย่างกับจะหัวเราะเยาะกันอีกแล้ว

เรย์วินมองทั้งคู่ก่อนจะโพล่งขึ้น

“ผ่าบาท พวกเราให้เลดีเป็นคนตัดสินงานเทศกาลแข่งล่าสัตว์ปีนี้ดีหรือไม่พะยะคะ”

...ตัดสินเธอ

ไม่เอาด้วยหรอก เธอไม่อยากไปนั่งดูการเล่นสนุกของไฮเพอเรียนกับคนพวกนี้หรอกนะ เอรินตั้งท่าจะตอบปฏิเสธ แต่ไฮเพอเรียนชิงพูดขัดขึ้นก่อน

“จะใช้งานคัลลิสโตผู้ทรงศีลให้ทำเรื่องแบบนั้นได้ยังไงล่ะ เปลี่ยนเป็นฝากให้นางช่วยพาเจ้าเที่ยวงานเทศกาลจะดีกว่า”

“...พาเที่ยวงานเทศกาลหรือพะย่ะค่ะ”

“ใช่ ที่จริงราชวงศ์ควรจะเป็นฝ่ายรับรองเหล่าอาคันตุกะด้วยตัวเอง แต่ข้างงานยุ่งมาก ฝ่าบาทเองก็ไม่มีเวลาวางมานั่งใส่ใจเรื่องพวกนี้ เลยว่าจะให้เลดี้ช่วยรับหน้าที่นี้แทน”

เออรินมองไฮเพอเรียนพูดอย่างไม่คิดปรึกษาตนก่อน เขาไม่แม้แต่จะหันมามองเธอสักนิด แถมยังแสรังตีหน้าชื่อพูดต่อเหมือนไม่ได้ทำอะไรผิด

“เลดี้ย่อมต้องยินดีช่วยเหลืออย่างแน่นอน ใช่หรือเปล่า เลดี้เออริน”

...ไอ้คนไร้มารยาท

แอบเหลียวมองรอบตัว สายตาของผู้คนมากมายในงาน กำลังมองตรงมาทางนี้เป็นสายตาเดียว

ไฮเพอเรียนสร้างสถานการณ์บีบบังคับให้เธอไม่สามารถ ปฏิเสธได้ เขากำลังไล่ต้อนเธอจนมุม

ถ้าอยากปฏิเสธ เอาจริง ๆ ก็ทำได้แหละ แต่เรื่องที่เจ้าชาย รัชทายาทเสนอมานี้มันไม่ใช่แค่เรื่องเล็ก ๆ ทั้งยังอ้างถึง ‘เชื้อ-พระวงศ์’ กับ ‘อาคันตุกะ’ สั่งให้ปรนนิบัติดูแลแขกของจักรวรรดิ อย่างดีที่สุด

ไม่อยากโดนเขาป่วนหัว แต่สถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ แล้ว ก็ไม่เหลือข้ออ้างให้ยกมาปฏิเสธได้อีก เฮอร์นถอนใจพยับ หน้าลง

“หม่อมฉันปฏิเสธได้ด้วยหรือเพคะ ฝ่าบาท หม่อมฉัน ยินดีทำตามรับสั่งเพคะ”

...น่ารำคาญ

ความหงุดหงิดที่รวนขึ้นมาอย่างไม่อาจควบคุม รู้สึก เหมือนความหงุดหงิดที่เก็บกดมานานกำลังจะระเบิดออกมา

เฮรินฉีกยิ้ม พยายามสะกดกั้นความโมโหที่พุ่งพล่าน
ปริ่มจะปะทุออกมา เหมือนแก้วน้ำที่มีน้ำเต็มใกล้ล้นทะลักเต็มทน

เก่งจริงก็ตัวต่อตัวดี เดี่ยวปิดตัดความทรงจำให้กระจุก
ชะเลย

โล่งอกที่สุดทำงานเลี้ยงก็จบลงอย่างราบรื่น

เพราะวินเซนต์กลับมาได้ทันเวลาก่อนเธอจะระเบิดโทสะ
ออกมา เฮรินสวมกอดเขาเหมือนตอนเป็นเด็กอายุเจ็ดขวบ
อยู่ในอ้อมกอดของเขาแบบนี้ ค่อยบรรเทาความโกรธแค้นให้เบา
บางลงได้บ้าง

หลังจากนั้นงานเลี้ยงก็ดำเนินต่อไปอย่างราบรื่น ปิดฉาก
งานเลี้ยงโดยที่อยู่ห่างกับเจ้าชายรัชทายาทคนละฟากโน้นเลย

“งานเลี้ยงครั้งแรกเป็นยังไงบ้าง”

วินเซนต์นั่งอยู่บนที่นั่งฝั่งตรงข้ามในรถม้ากลับคฤหาสน์
เฮรินตอบกลับไปด้วยรอยยิ้มกว้าง

“สนุกมากค่ะ”

“...ดูไม่เห็นเป็นแบบนั้นเลยนะ”

“สนุกค่ะ ได้ทำงานพร้อมกับท่านพ่อ ได้เดินร่ำ ดีทุกอย่างเลยค่ะ”

“หรือ”

“ค่ะ ขอบคุณมากๆ เลยนะค่ะท่านพ่อ”

วินเซนต์ยิ้มอย่างอารมณ์ดีเมื่อได้รับคำขอบคุณจากลูกสาว เขาตบที่น่องข้างซ้าย เฮรินขยับไปนั่งข้างเขา แอบเอนกายพิงพ่อที่ยกมือลูบศีรษะเธออย่างอ่อนโยน

“โตขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ะเรา”

“ทุกวันเลยค่ะ”

“เลิกโตแล้วได้หรือเปล่า”

“ถ้ารวมพลังลีโอกับธีโอ ก็อาจจะเป็นไปได้นะ”

[อึ้งงงง]

[อึ้งงง]

ดาบศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองส่งเสียงคัดค้านคำพูดพึมพำกับตัวเองของเฮริน เธอหัวเราะเสียงดัง หลังหัวเราะได้พักใหญ่ ตอนที่ริมฝีปากเหลือแต่รอยยิ้มบางเบา เฮรินก็เรียกวินเซนต์

“ท่านพ่อคะ”

“อ้อ”

“จำได้ไหมคะ ที่ข้าบอกว่าจะกลับถึงคฤหาสน์แล้ว มีสถานที่หนึ่งที่อยากไปนะคะ”

“จำได้สิ จำได้แน่นอน”

“ยังพอมีเวลาไหมคะ”

“ไม่เหนื่อยเหรอ”

เฮรินส่ายหน้า วินเซนต์แววตาล้ำลึกยากจะคาดเดา เพราะกำลังครุ่นคิดไว้ในคฤหาสน์คัลลิสโตมี ‘สถานที่ที่เฮรินอยากไป’ เป็นพิเศษด้วยเหรอ

แต่ไม่นานเมื่อมือของเฮอร์นจับจู่ไปยัง ‘สถานที่ปลายทาง’ วินเซนต์ก็ทราบทันทีว่ามันคือที่ใด

“รู้ได้ยังไง”

“คิดจะปิดบังกันไปตลอดชีวิตหรือไงคะ”

ชื่อข้าวของมากมายขนาดนี้ได้อย่างไร

เฮอร์นจูงวินเซนต์เข้าไปในห้องที่แง้มเปิดเมื่อตอนเช้า

มีข้าวของมากมายอยู่เต็มไปหมด เสื้อผ้าที่เคยใส่สมัยเด็ก ของเล่น เครื่องเขียน กระทั่งเศษกระดาษที่ยับจนเขียนไม่ได้ก็ยังถูกเก็บเอาไว้ ทุกอย่างที่เคยผ่านมือเธอมาก่อนล้วนถูกนำมาเก็บไว้ที่ห้องนี้

ในบรรดาข้าวของเหล่านั้น สิ่งที่เคยตาเธอมากที่สุดคือแท่นรองเหยียบ

แท่นที่เคยใช้ปีนขึ้นเตียงสมัยเฟรเธอร์แนะนำให้ใช้เวลาร่วมกันกับวินเซนต์เป็นครั้งแรก พอโตขึ้นจนต้องนอนแยกห้องกัน ก็ล้มมันไปเสียสนิท ที่แท้ก็มาอยู่ที่นี้เอง

ตุ๊กตากระต่ายที่มารีแอนบอกให้คอยอุ้มติดตัวเอาไว้
ตุ๊กตาไม้แกะสลักที่ซื้อติดมือกลับมาตอนออกเดินทางไกลไปกับ
วินเซนต์หลังได้เป็นลูกสาวอย่างเป็นทางการ ก็ถูกวางตั้งโชว์
อย่างงดงามอยู่ในห้องนี้

ดอกไม้ที่หยุดเติบโตทว่าไม่ร่วงโรยจะถูกเวทมนตร์หยุด
เวลา เสื้อผ้าตัวเล็กเครื่องประดับชิ้นน้อย มงกุฎดอกไม้พັນกัน
ยุ่งเหยิง พวกมันได้รับการดูแลอย่างดีราวกับเป็นสิ่งที่เธอพึงจับ
ต้อง

ยามทอดมองสิ่งของที่ถูการจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบแต่ละ
ชิ้น ความทรงจำที่เคยได้ใช้เวลาร่วมกับพวกมันพลันผุดขึ้นมาที่
ละเรื่อง

ริมฝีปากของเฮรินระบายยิ้มบาง

“ทราบไหมคะว่าข้าตกใจขนาดไหน”

“ตกใจทำไม”

วินเซนต์ย้อนถามด้วยสีหน้า ‘มันเป็นเรื่องปกติจะตายไป’
เฮรินยิ้มแก้มปริ

“ก็มีของแบบเดียวกันตั้งหลายชิ้นนี่คะ ข้าสงสัยตลอดทั้งวันเลยว่าทำไมต้องรวบรวมมันเอาไว้ด้วย ลองคาดเดาไปต่าง ๆ นานา และในที่สุดก็รู้”

มุมปากโค้งขึ้นขณะมองสบตา วินเซนต์

“ท่านพ่อรักข้ามากเลยนี่เอง”

“เป็นคำตอบที่ถูกต้อง”

“ใช่ไหมล่ะคะ”

เฮรินยิ้มหวานให้วินเซนต์แล้วก็พูดต่อ

“รู้ไหมคะ ข้าเองก็รักท่านพ่อมากเหมือนกัน ดังนั้นเลยอยากให้ท่านพ่อมีความสุขแข็งแรงเสมอ อยากให้มีชีวิตยืนยาวอยู่ข้างกายข้าไปตลอด”

เพราะเขาเป็นครอบครัวเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของเธอ

“เพราะฉะนั้น...”

เฮรินก็ยังักไม่พูดต่อ เธอหลบสังเกตสีหน้าของวินเซนต์ เขามองมาด้วยแววตาขอให้เธอพูดในสิ่งที่ต้องการออกมา ไม่ว่า

สิ่งใดก็จะรับฟัง ซึ่งแวตาคู่นั้นก็ทำให้เฮรินรวบรวมความกล้า
พูดออกไปในที่สุด

“ท่านพ่อคะ ไปปราบปรามมอนสเตอร์คราวนี้ให้เข้าไป
ด้วยนะ”

ตัวอย่าง

รับลูกสาวไปเลี้ยงใหม่คะ? 7

Am I a Daughter 내가 딸이에요?

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Peony Publishing

내가 딸이에요?

Am I a daughter?

Copyright © Flow 2019 / D&C MEDIA All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Flow.

รับลูกสาวไปเลี้ยงใหม่คะ? เล่ม 7 / Flow: เขียน; 8hours: แปล จาก 내가 딸이에요?

(Am I a daughter?).— กรุงเทพฯ: พีโอเนอ มรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์, 2566.

(1) 395 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. 8hours, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6776-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร Raks

ราคา 375 บาท